

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 85/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Mgr. Patríciovou Urbanovou, advokátkou, Sládkovičova 9, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/160/2024-90 z 10. októbra 2024 takto

rozhodol:

- Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/160/2024-90 z 10. októbra 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
- Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/160/2024-90 z 10. októbra 2024 **zrušuje**.
- Sťažovateľovi 1 **priznáva** finančné zadosťučinenie **2 000 eur**, ktoré mu **je** Krajský súd v Trnave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Krajský súd v Trnave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi 1 trovy konania **771,68 eur** a tieto zaplatiť jeho advokátke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. januára 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením o zamietnutí návrhu sťažovateľa 2 na podmienené prepustenie sťažovateľa 1 z výkonu trestu odňatia slobody.

II.

2. Sťažovateľ 1 bol uznaný vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu lúpeže a zločinu podielníctva. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody na desať rokov, ktorého výkon uplynul 29. mája 2025. Sťažovateľ 2 v apríli 2024 podal návrh na podmieňené prepustenie sťažovateľa 1 z výkonu trestu odňatia slobody s prevzatím záruky za dovŕšenie jeho nápravy a riadnu integráciu do spoločnosti. Okresný súd uznesením 21. júna 2024 podľa § 5 ods. 1 Trestného poriadku prijal záruku sťažovateľa 2 za dovŕšenie nápravy sťažovateľa 1 a podľa § 66 ods. 1 a 2 a § 67 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľa 1 podmieňene prepustil z výkonu trestu odňatia slobody s tým, že podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona sa sťažovateľovi určuje skúšobná doba na štyri roky s probačným dohľadom troch rokov a sťažovateľ 1 je podľa § 68 ods. 1 a § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona počas probačného dohľadu povinný sa zamestnať alebo sa o zamestnanie uchádzať. Sťažovateľovi 2 bolo podľa § 5 ods. 3 Trestného poriadku uložené pôsobiť na dovŕšenie nápravy sťažovateľa 1.

3. Na sťažnosť prokurátora ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a podľa § 67 ods. 1 a § 66 ods. 2 Trestného zákona a § 5 ods. 1 Trestného poriadku návrh sťažovateľa 2 na podmieňené prepustenie sťažovateľa 1 z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Nestotožnil sa s tým, že sťažovateľ 1 zlepšil svoje správanie, keďže vo výkone trestu odňatia slobody opakovane prechovával predmety spôsobilé ohroziť bezpečnosť, opakovane odmietol odber biologického materiálu na zistenie návykovej látky a fajčil na nepovolenom mieste. Krajský súd pripustil, že došlo k čiastočnej stabilizácii jeho správania, čo sa prejavilo v troch odmenách (2018, 2019 a 2024), a neboli mu uložené žiadne tresty. Krajský súd zvýraznil, že sťažovateľ 1 bol vyradený z práce pre podozrenie z užitia návykovej látky a počas výkonu trestu si racionalizuje trestnú činnosť a zodpovednosť za ňu prijíma len čiastočne.

4. Podľa krajského súdu sťažovateľ má len tri disciplinárne odmeny a v roku 2021 bol podozrivý z užitia návykovej látky. Tým nepresvedčil, že by výkon trestu viedol k jeho náprave a zmene jeho hodnotovej orientácie, keďže sa nedokáže uspokojivo správať ani v regulovanom prostredí výkonu trestu. Preto nemožno očakávať, že sa bude uspokojivo správať na slobode s výrazne nižšou mierou kontroly. Krajský súd zvýraznil charakter trestnej činnosti sťažovateľa, ktorá spočívala v šiestich skutkoch v rokoch 2012 až 2016, pri ktorých zamestnancov záložní hrozbou nútil vydať mu peniaze. Znova zvýraznil nekritický postoj sťažovateľa 1 k jeho trestnej činnosti, ktorý vyplýva z hodnotenia riaditeľa ústavu. Krajský súd napokon poukázal na nízke pracovné návyky sťažovateľa 1, ktoré znižujú možnosť, že si nájde stále zamestnanie a ubytovanie.

III.

5. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu sťažovateľa uvádzajú, že sťažovateľ 1 svojím správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie. Krajský súd však opomenul uviesť, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odporučil podmieňené prepustenie. Interpretácia hodnotenia ústavu krajským súdom je extrémnym nesúlalom medzi týmto dôkazom a skutkovými zisteniami, keďže z vyjadrenia riaditeľa vyplýva, že prvá materiálna podmienka podmieňeného prepustenia je splnená. V tejto súvislosti odkazujú na uznesenie najvyššieho súdu, podľa ktorého hodnotenie ústavu je dôležitým dôkazom s vysokou výpovednou hodnotou a z iného dôkazu nevyplýval opak. Sťažovateľa poukazujú na to, že sťažovateľ 1 sa disciplinárne vo výkone trestu neprevinil a len tri

negatívne záznamy nevyvracajú jeho polepšenie. V tejto súvislosti poukazujú na nález českého ústavného súdu (II. ÚS 482/18), podľa ktorého neudržanie striktného väzenského režimu nutne neznamená, že sa odsúdený nepolepšil. Ďalej namietajú, že krajský súd nevysvetlil, koľko disciplinárnych odmien by bolo potrebných na to, aby odsúdený mohol reálne preukázať polepšenie (nález českého ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 2503/16). Ďalej sťažovatelia poukazujú na to, že s istotou nemožno vylúčiť spáchanie ďalšieho trestného činu (nález českého ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 482/18) a od odsúdeného očakávať, že bude „*dokonalejší než dokonalý*“.

6. Sťažovatelia poukazujú na to, že sťažovateľ 2 popísal poskytnuté záruky konkrétnych osôb, ktoré okresný súd prijal, no krajský súd ich považuje za nedostatočné, keď bez psychologického vyšetrenia akcentuje „*individuálny vôľový faktor*“ sťažovateľa 1. Poukazom na nález ústavného súdu (I. ÚS 509/2022) kritizuje, že krajský súd zohľadňoval charakter trestnej činnosti, čo môže byť len jednou z okolností pre rozhodnutie. V prípade sťažovateľa 1 to však bol rozhodujúci faktor. Sťažovatelia namietajú, že krajský súd podcenil možnosť sťažovateľa 2 vplývať na správanie sťažovateľa 1, hoci sťažovateľ 2 má kurz sociálneho pracovníka a v prípade prepustenia sťažovateľa 1 bude na neho dohliadať osobne, keďže spolu absolvovali niekoľko stretnutí a sťažovateľ 1 je s formou spolupráce uzrozumený. Okrem toho prílohou návrhu bolo aj vyhlásenie o zabezpečení práce sťažovateľovi 1 a o tom, že jeho matka mu poskytne bývanie a pomôže mu pri zabezpečení sociálneho zázemia.

7. Namietané porušenie základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy sťažovatelia vyvodzujú z toho, že nesplnenie podmienky očakávania budúceho riadneho života bolo založené na okolnostiach, ktoré boli rozhodujúce pri uložení trestu odňatia slobody, a na predchádzajúcom konaní sťažovateľa, ktoré už nemôže zmeniť. Poukazujú na nález českého ústavného súdu (III. ÚS 1711/21). Podľa nich rozhodnutie o podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody spadá pod ústavné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 633/2017.

8. Krajský súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril tak, že ju považuje za nedôvodnú. Sťažovateľ vo vyjadrení k vyjadreniu krajského súdu zotrval na ústavnej sťažnosti.

IV.

9. Nemožno dospieť k záveru o tom, že by sa na postavenie sťažovateľa 2 mohlo vecne vzťahovať základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy a právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru. Sťažovateľ 2 je v osobitej pozícii záujmového združenia opravného podať v prospech odsúdeného sťažovateľa 1 žiadosť o jeho podmienenečné prepustenie z výkonu trestu. Ústavné práva na osobnú slobodu a záruka nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol páchatel právoplatne odsúdený, sa viažu len na osobu, ktorá je obmedzená na osobnej slobode, a na osobu, ktorá bola už právoplatne odsúdená. Nie je však dôvod nevzťahovať základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj na sťažovateľa 2, keďže osobitné postavenie v súdnom konaní o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody mu priznáva § 5 ods. 1 a § 415 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorých záujmové združenie občanov môže ponúknuť prevzatie záruky za dovršenie nápravy odsúdeného a žiadať o jeho podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia.

10. K námietke porušenia základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy treba uviesť, že toto základné právo nie je aplikovateľné pri rozhodovaní o podmienечnom prepustení. Nemožno sa stotožniť so závermi českého ústavného súdu v nálezoch sp. zn. III. ÚS 1735/10 a sp. zn. III. ÚS 1711/21. Všeobecný súd môže pri rozhodovaní o podmienечnom prepustení zohľadniť povahu a závažnosť trestného činu, za ktorý sa vykonáva trest.

11. Nemožno dospieť k porušeniu ústavných práv sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. a) dohovoru neobsahuje právo na predčasné prepustenie, ale právo na rozhodnutie o predčasnóm prepustení pri zachovaní použiteľného národného práva [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Veľká komora z 21. 10. 2013, Del Río Prada proti Španielsku č. 42750/09]. ESLP v rozsudkoch Aleksandr Aleksandrov proti Rusku z 27. marca 2018 a Khamtokhu a Aksenchik proti Rusku z 24. januára 2017 dospel k záveru, že opatrenia týkajúce sa trestu a jeho úpravy sa môžu dotknúť práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru. Oba tieto závery však boli formulované nie v súvislosti s podmienечným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody, ale v súvislosti s námietkou porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, a to pri možnosti uloženia iného trestu ako trestu odňatia slobody osobe z iného regiónu a pri možnosti neuloženia inak obligatórneho doživotného trestu odňatia slobody osobám diferencovaným podľa veku a pohlavia. K úvahe o porušení práva na osobnú slobodu rozhodovaním o podmienечnom upustení od zvyšku trestu odňatia slobody možno dospieť len vtedy, ak takejto žiadosti nie je vyhovené v dôsledku osobitného diskriminačného opatrenia [rozsudok ESLP (Veľká komora) z 21. 10. 2013, Del Río Prada proti Španielsku č. 42750/09]. Z rozhodnutia krajského súdu nevyplýva, že k takémuto postupu zo strany krajského súdu došlo.

12. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či malo byť žiadosti sťažovateľa o podmienечné prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľov vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu.

13. Účelom trestu podľa Trestného zákona je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trestanie tak v sebe zahrnuje aj aspekt resocializácie odsúdeného a aspekt individuálnej prevencie. Zmysel inštitútu podmienечného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojim chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný, a teda aj neodôvodnený. Hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko možnej recidívy znižuje.

14. Z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy Rec (2003) 22 o podmienечnom prepustení vyplýva, že možnosť podmienечného prepustenia by mala byť otvorená všetkým odsúdeným,

a to v záujme zníženia škodlivých vplyvov uväznenia, a tiež to, že v prípade, že rozhodnutie o podmiennečnom prepustení závisí na uvážení súdu či iného orgánu, kritériá pre také rozhodnutie by nemali byť príliš prísne, ale realistické a mali by byť vykladané tak, aby táto možnosť bola otvorená všetkým odsúdeným splňujúcim minimálne záruky vedenia riadneho života v budúcnosti. Nie je možné prehliadnuť ani to, že bez ohľadu na sledovaný účel trestu môže byť pobyt vo väzení spojený s negatívnymi vplyvmi a účinkami na odsúdených, napríklad tým, že odsúdení môžu stratiť vo väzení niektoré návyky a schopnosti nevyhnutné pre život na slobode, resp. tým, že vo väzení nadviažu také škodlivé vzťahy, ktoré ich budú smerovať k opätovnej trestnej činnosti. Preto je podstatné, aby boli odsúdení prepustení z výkonu trestu v čase, keď bude splnený účel trestu a aby nezostávali vo výkone trestu zbytočne dlho (III. ÚS 355/2021, bod 14).

15. Z § 66 a nasl. Trestného zákona vyplýva, že všeobecný súd pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení skúma dve materiálne podmienky, a to či (i) odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, (ii) od odsúdeného sa môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Pre účely preskúmania, či sú splnené materiálne podmienky, je nevyhnutné, aby si všeobecné súdy zabezpečili dostatok podkladov, z ktorých je možné čo s najväčšou mierou pravdepodobnosti usúdiť, či doterajší výkon trestu splnil svoj účel. Ak všeobecné súdy túto povinnosť nesplnia alebo ak zistené skutočnosti racionálne nezohľadnia, porušia základné právo odsúdeného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

16. K námietke sťažovateľov, že krajský súd sa ústavne konformne nevyporiadal s tým, že sťažovateľ 1 svojím správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie, treba uviesť, že pri posudzovaní uvedenej podmienky je potrebné vysporiadať sa vzájomne so všetkými relevantnými skutočnosťami preukazujúcimi spôsob správania vo výkone trestu. Krajský súd uviedol, že podmienka nie je splnená, keďže sťažovateľ 1 vo výkone trestu (i) opakovane prechovával predmety ohrozujúce bezpečnosť osôb a majetku, (ii) odmietol odber biologického materiálu na zistenie prítomnosti návykovej látky a (iii) fajčil na nepovolenom mieste. Uvedené konštatovania sú však len vystrihnuté z mozaiky celkového hodnotenia správania sťažovateľa 1, keďže riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody odporučil podmiennečné prepustenie. Krajský súd totiž pri hodnotení dôkazov nevzal do úvahy intenzitu porušenia povinností sťažovateľa 1, ktoré nedosiahli mieru disciplinárneho potrestania. Krajský súd nevzal do úvahy, že po vyhodnotení všetkých skutočností zohľadňujúcich správanie sťažovateľa 1 počas približne deviatich rokov vo výkone trestu riaditeľ ústavu na výkon odňatia slobody dospel k odporúčeniu podmiennečného prepustenia aj s ohľadom na to, že v poslednom štádiu výkonu trestu je správanie sťažovateľa 1 stabilizované a pracuje na rozvoji osobnosti.

17. Krajský súd ďalej uviedol, že tri disciplinárne odmeny udelené v roku 2018, 2019 a 2024 nie sú dostačujúce, pretože je dlhý časový rozptyl medzi druhou a tretou odmenou. K tomu treba uviesť, že dlhšie časové rozpätie udelenia disciplinárnej odmeny samo osebe neznamená, že nedošlo k zlepšeniu správania sťažovateľa 1. Krajský súd však neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by malo vyplývať negatívne správanie sťažovateľa 1, pre ktoré mu v období medzi rokmi 2019 a 2024 nebola uložená disciplinárna odmena. V závere krajský súd pri hodnotení podmienky zlepšenia správania uviedol, že sťažovateľ nesplnil podmienku pre zmenu spôsobu výkonu trestu zo stredného do minimálneho stupňa stráženia. K uvedenému treba uviesť, že o návrhu na zmenu

spôsobu výkonu trestu všeobecný súd ani nekonal, keďže sťažovateľ 1 ho pred rozhodnutím vzal späť. Preto úvaha krajského súdu, že sťažovateľ 1 aj z tohto dôvodu nespĺnil podmienku na podmienične prepustenie, je zjavne nesprávna. Vzhľadom na to, že krajský súd nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach všetky skutočnosti týkajúce sa správania sťažovateľa 1 vo výkone trestu, nie je záver, že sa nesprával tak, aby mohol byť podmienične prepustený, racionálne zdôvodnený.

18. K námietke sťažovateľa 1, že krajský súd sa ústavne nekonformne vysporiadal s tým, že sťažovateľ 1 v budúcnosti povedie riadny život, treba uviesť, že pri posudzovaní tejto podmienky je potrebné vysporiadať sa so správaním sťažovateľa počas výkonu trestu v kombinácii so zárukami, ktoré ponúka sťažovateľ 2 ako záujmové združenie poskytujúce pomoc v postpenitenciárnej starostlivosti. Krajský súd uviedol, že (i) sťažovateľ 1 sa vo výkone trestu nedokáže dlhodobo správať na požadovanej úrovni a (ii) sťažovateľ 2 môže na sťažovateľa pôsobiť len podporne, a to pre charakter trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ 1 odsúdený, a nie plnú mieru kritického postoja sťažovateľa 1 k trestnej činnosti. K uvedenému treba uviesť, že v záverečných štádiách výkonu nepodmienečného trestu sú všeobecné súdy povinné obzvlášť dôsledne zvažovať možnosť podmieničného prepustenia odsúdeného najmä za situácie, ak záujmové združenie poskytujúce pomoc v oblasti postpenitenciárnej starostlivosti ponúka záruku za správanie odsúdeného a ponúka možnosť resocializovať odsúdeného sprostredkovaním práce.

19. Krajský súd nevzal do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ 1 v čase rozhodovania vykonal približne deväť a pol roka z desať ročného trestu, čo viedlo aj k zjavne nesprávnym úvahám týkajúcim sa predpokladov viesť riadny život pri uložení skúšobnej doby za súčasného prijatia záruky záujmového združenia za dovŕšenie nápravy sťažovateľa 1. Krajský súd totiž nevzal vôbec do úvahy, že sťažovateľ 1 po podmieničnom prepustení má zabezpečené ubytovanie v rodine, s ktorou udržiava sociálny kontakt v rámci možností väzenského režimu, a má sľúbenú prácu u zamestnávateľa, ktorý spolupracuje so záujmovým združením. Postpenitenciárna starostlivosť sľúbená zo strany záujmového združenia (najmä vyhľadanie vhodnej práce) je významný faktor svedčiaci v prospech podmieničného prepustenia. Krajský súd nevzal do úvahy ani mieru rizika, ktorá by hrozila odsúdenému v prípade, že by sa neosvedčil v štvorročnej skúšobnej dobe, ktorú mu uložil okresný súd. Preto je záver krajského súdu, že nie je predpoklad, že sťažovateľ 1 povedie v budúcnosti riadny život, a je riziko, že zlyhá, nedostatočný na záver o nedôvodnosti návrhu na jeho podmienične prepustenie z výkonu trestu.

20. Krajský súd pri úvahách o charaktere skutku, za ktorý sťažovateľ 1 vykonáva trest, uviedol, že pokračujúci trestný čin lúpeže limituje možnosť pozitívneho pôsobenia záujmového združenia. K uvedenému treba uviesť, že krajský súd nevyhodnotil vo vzájomnej súvislosti možnosti resocializácie ponúknuté záujmovým združením, povinnosti uložené okresným súdom v skúšobnej lehote v spojení s charakterom trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ 1 odsúdený, a preto sú jeho závery nedostatočné. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 2 ústavy sčasti vyhovené, keďže ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa 1 na súdnu ochranu. Namietanému uzneseniu krajského súdu na rozdiel od uznesenia okresného súdu chýba ústavne udržateľná úvaha o nevyhnutnosti ďalšieho trvania výkonu nepodmienečného trestu sťažovateľa 1, keďže v prípade podmieničného prepustenia mu bola okresným súdom uložená skúšobná doba štyri roky s probačným dohľadom tri roky v kombinácii s poskytnutím záruky záujmového združenia za dovŕšenie jeho nápravy.

21. Namietané uznesenie krajského súdu bolo podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušené. Vzhľadom na to, že výkon trestu odňatia slobody sťažovateľovi 1 uplynul 29. mája 2025 počas konania o jeho ústavnej sťažnosti, nebol dôvod na to, aby bola vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Táto skutočnosť však osobitne odôvodňuje to, aby bolo sťažovateľovi 1 priznané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy. Primerané finančné zadost'učinenie v tomto prípade predstavuje fakultatívny prostriedok nápravy porušenia práva na súdnu ochranu. V situácii sťažovateľa 1 zrušenie namietaného rozhodnutia krajského súdu nemožno považovať za dostatočnú nápravu porušenia základného práva. Osobitne ak v dôsledku toho, že nebolo porušené jeho ústavné právo na osobnú slobodu, nie je dôvod na to, aby bolo vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

22. Priznanie finančného zadost'učinenia prichádza do úvahy predovšetkým vtedy, keď porušenie základného práva už nemožno napraviť zrušením rozhodnutia a uvedením do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02, III. ÚS 522/2021, III. ÚS 523/2021). Tak je to aj vo veci sťažovateľa 1, ktorý 29. mája 2025 vykonal celý trest odňatia slobody v dôsledku toho, že krajský súd nesprávne vyhodnotil možnosť jeho podmieneného prepustenia pri uložení skúšobnej doby s probačným dohľadom. Pri zohľadnení týchto okolností je primerané sťažovateľovi 1 priznať finančné zadost'učinenie 2 000 eur.

V.

23. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľa 1 odôvodňuje, aby mu krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátkou. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti 2 x 371 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 14,84 eur) predstavuje 771,68 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senát